Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

26. Aarg. Nr. 1. *Den 1. Oktober 1876.* Pr.: 12 Øre pr. Expl.

Tale af Ældste Orson Pratt,
afholdt i det nye Tabernakel, Salt Lake City,
den 25de Juli 1875.

Jeg vil oplæse nogle faa Vers i den sidste Del af det fjerde og i Begyndelsen af det 5te Kapitel i Pauli første Epistel til Thessalonikerne. (Taleren læste fra det 13de Vers i det fjerde Kapitel til det 6te Vers i det femte Kapitel, begge inklusive.)

Jeg har oplæst disse faa Skriftsteder hentydende til Herrens store Tilkommelsesdag, som det forudsagdes af den gamle Apostel, og ligeledes vedrørende en meget betydningsfuld Begivenhed, som da vilde finde Sted, nemlig de retfærdige Dødes Opstandelse — de, som ere i Kristo, og ligeledes en anden Begivenhed, der er nøje forbunden med Opstandelsen — nemlig de paa den Tid paa Jorden boende Helliges Opstigen for at møde Herren ved hans Komme. Disse Begivenheder afventes af hele den kristne Verden, vi kunne i Sandhed sige hele den kristne Verden, som ikke aandeliggjør Skrifterne, afventer Begivenheder tilsvarende til de her beskrevne. De tro, i Overensstemmelse med det nye Testamente, at der er af den Almægtige bestemt en Tid, da Himlene skulle vorde adskilte ligesom et Tæppe, der rulles op, og at Himlene, der nu ere usynlige for os, ville blive afslørede for Folks Blikke, at Himlenes Hærskarer, de fuldkommengjorte Retfærdiges Aander ville aabenbares; at Englene, som iklædte med Myndighed staa i Guds Nærværelse og udføre hans Befalinger, ligeledes ville være iblandt den Skares Mangfoldighed, som da vil blive aabenbaret fra Himlen. Vi tro ogsaa, og saa gjør den kristne Verdens Indvaanere i Almindelighed, at der vil høres Basunens Lyd — Erkeenglens Basun — i Himlene, paa den Tid, da disse store Ting fremstilles for Menneskeslægtens Blikke, at ved denne Basuns Lyd ville de Døde i Kristo komme frem fra deres tause, mørke Grave, at ved

Lyden af denne Basun ville de dalevende Hellige øjeblikkelig blive optagne for at møde Herren i Luften. Disse Lærdomme troes i Almindelighed af alle Kristne, som ikke fuldstændig søge at aandeliggjøre Skrifternes Indhold og Mening.

Det vil være vel for os i Undersøgelsen af hin store Begivenhed, Kristi andet Komme, at henvise til nogle af de inspirerede Mænds Forudsigelser med Hensyn til Tiden for Frelserens Aabenbarelse fra Himlene. Jeg mener ikke Dagen eller Timen for hans Komme, thi det er ubekjendt; ingen Mand, der lever paa Jordens Overflade, véd Noget om Dagen eller Timen, ejheller vil der findes nogen Mand paa Jorden forud for Herrens Komme, der vil vide Noget om Dagen eller Timen, thi det er skjult for Dødelige. Men desuagtet er den Tidsalder, hvori det vil finde Sted, meget tydelig tilkjendegivet baade i det gamle og det nye Testamente. Denne Tidsperiode vil nemlig karakteriseres af visse Begivenheder, forudsagte ved inspirerede Skribenter, der ere ufejlbare i deres Beskaffenhed, og let kunne forstaas af Alle, baade Lærde og Ulærde. Disse Begivenheder ville være saa betydningsfulde, at jeg tør sige, at der vil ikke findes en Nation, Folk, Stamme, Tungemaal eller Slægt paa Jorden, som jo vil vide, at, i Overensstemmelse med Skriften, en mægtig Begivenhed forestaar, thi ethvert Folk vil paa den Tid alle være mere eller mindre bekjendte med Skrifterne, thi førend denne store Dag kommer, ville Missionærer blive sendte til Jordens yderste Ender, forat bære Vidnesbyrd til alle Folk om Guds Søns Evangelium, og de ville raabe i alle Levendes Øren, sigende: „Bereder Eder, bereder Eder, for Brudgommens store, kommende Dag.“ De ville have et forberedende Budskab at forkynde for alle Nationer.

Da Herren i Midten af Tiden kom og paatog sig et jordisk Legeme, ansaa han det for rigtigt at sende som sin Forløber en af de største Profeter, der nogensinde fødtes til Verden — Johannes den Døber, og denne udgik, forkyndende ved Aandens Inspiration og i Kraft af hans hellige Kaldelse, at der efter ham vilde komme En, som var mægtigere end han, hvis Skotvinge han ej var værdig at løse, og at naar han kom, da vilde han gjennemrense sin Lo og døbe med den Hellig-Aand og Ild. Johannes sagde: „Jeg kommer blot for at berede Vejen. Jeg er den Røst, der raaber i Ørken, bereder Herrens Vej, gjører hans Stier rette. Jeg kommer til Eder og prædiker Omvendelse og døber Eder med Vand til Syndernes Forladelse, men den, som kommer efter mig, har en større Myndighed og et højere Præstedømme og skal døbe Eder med en større Daab end Vanddaaben — med den Hellig-Aand og Ild. Nu, dersom Herren, da han kom paa Jorden første Gang i Ydmyghed og Ringhed, født i en Krybbe, af fattige Forældre, saa, at det var nødvendigt, at berede Vejen for sig ved at oprejse en af de største Profeter, der nogensinde kom til Verden, hvad forunderligt eller urimeligt er der da i, at han ogsaa skulde oprejse en Sidste-Dages Profet for at berede Vejen for en af de største og mægtigste Begivenheder, der nogensinde har eller nogensinde vil finde Sted paa Jorden i dens timelige Tilstand. Dersom Himlene ville blive aabnede; dersom Guds Søns Ansigt vil blive afsløret; dersom hans Aasyns Herlighed skal skinne klarere end Solens Glands, om han skal komme i flammende Ild, medens selv Himlene skulle skjælve ved hans Kraft og Jorden vakle frem og tilbage som en drukken Mand, Bjergene sænkes og Dalene ophøjes; dersom alle disse store Begiven-

heder vilde finde Sted ved Guds Søns anden Tilkomst, er det da urimeligt, at Gud i de sidste Dage skulde opreise en stor Profet for at forberede saa store Begivenheder? Eller mon han skulde lade Verden forblive i Blindhed og Mørke uden noget Tidernes Tegn, uden nogen advarende Røst, uden nogen inspireret Mand sendt fra Gud til at vaagne dem af deres slumrende Tilstand og berede Vejen for hans Komme? For mig synes det at være baade rimeligt og fornuftigt, at et saadant forberedende Værk vilde finde Sted iblandt Menneskenes Børn, og det opfattedes i samme Lys af Oldtidens Skribenter, hvisaarsag de ogsaa have efterladt sig talrige Vidnesbyrd, optegnede i denne gode Bog (Bibelen), vedrørende dette forberedende Værk.

Et af de Midler, Herren vil anvende til at berede Vejen for hans Komme, er at sende Engle fra Himlen med en Proklamation, ikke til enkelte Individer, ikke til en enkelt Nation, men til alle Jordklodens Beboere, og dette tillige førend han kommer. Ønske I at vide, hvor denne Forudsigelse findes optegnet? Lad mig henvise Eder til det 14de Kapitel i den Aabenbaring, der gaves Johannes paa Øen Patmos. Saa Johannes i sit Syn Guds Søns Komme? Ja, han gjorde. Hvorledes beskriver han det i det fjortende Kapitel? Han sagde, som De vil finde ved at gjennemlæse Kapitlet, at han saa En, der sad paa en hvid Sky med en skarp Segel i sin Haand. Dette havde Hentydning til den Tid, da Jesus skulde komme i Himlens Skyer; men førend han saa denne Personlighed siddende paa Skyen, saa han et forberedende Værk begyndes, som omtales i det sjette Vers, i hvilket Profeten siger: „Jeg saa en anden Engel flyve midt igjennem Himlene, som havde et evigt Evangelium at forkynde dem, som bo paa Jorden og alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk," forkyndende at Guds Doms Time var kommen.

Nu, dersom denne Engel ikke kommer og bringer Evangeliet, saa vil Menneskens Søn heller ikke komme, ingen Basun vil lyde og kalde de Retfærdige frem af deres Grave, ejheller ville de Ugudelige blive udryddede af Jordens Overflade, Himlene skjælve og Jorden vakle hid og did. Ingen af disse Begivenheder vil indtræffe, dersom Engelen ikke kommer, thi det Ene er ligesaa vist som det Andet, der maa være et Tidsrum for dette evigvarende Evangeliums Prædiken til alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk, efterat Engelen har bragt det til Jorden. Dette vil udfordre et vist Tidsrum, hvor hurtigt det end gaar frem, thi den blotte Prædiken vilde ikke være til nogen Gavn, uden at der fandtes bemyndigede Mænd til at administrere dets Ordinancer. Engelen kunde vel prædike til os, men hvo kunde adlyde det? Ingen. Det er sandt, at vi kunde omvende os, naar vi hørte Engelen forkynde med hans egen Røst, eftersom han fløj fra Nation til Nation, fra Rige til Rige; og vi kunde ogsaa tro paa Kristus, men hvorledes kunde vi blive døbte til vore Synders Forladelse? Vilde Engelen selv komme ned fra Himlen og tage ethvert troende, omvendt Menneske og døbe det til Syndernes Forladelse? Hvor lang Tid vilde det tage for en Engel at flyve over alle Nationer og døbe alle omvendte Troende? Det vilde tage Tidsaldre efter Tidsaldre for ham at gjøre dette personligt. Men det er meget klart og tydeligt for Enhver, som vil overtænke disse Skriftsteder, at naar denne Engel kommer med det evigvarende Evangelium, da vil der blive given Myndighed til Mennesker paa Jorden til at forvalte dette Evangeliums Ordinancer, til at oprette Kristi Kirke igjen, ligesom den var orga-

niseret i fordums Dage, en Kristi Kirke organiseret efter det Mønster, som Gud har givet os i det nye Testamente, en Kristi Kirke med Apostle, inspirerede fra Himlen, med Profeter, kaldede af Gud til at forkynde tilkommende Begivenheder, en Kristi Kirke i Besiddelse af det fordums Evangeliums Velsignelser og Naadegaver i al deres Skjønhed, Fylde og Kraft, ligesom i fordums Dage. Disse Gjerninger og Ordinancer maa forvaltes af Mænd, og ikke af Engelen, som bringer Evangeliet. Vil dette ikke være et forberedende Værk.

Hvilke andre Forberedelser er det nødvendigt, at der sker, foruden dette Evangeliums Prædiken til alle Nationer? Sæt nu, at der iblandt Jordens Nationer blev oprettet en sand Kristi Kirke, er der da noget Særegent for denne at udføre efter at have modtaget Evangeliets Ordinancer, for at blive beredt for Guds Søns Komme? Jeg svarer ja. De kristne Kirker, der vilde blive oprettede efter Engelens Komme, vilde blive forlangte til at samle sig fra de forskjellige Nationer til ét Sted. Dette er Noget, som ingen kristen Sekt tror paa, eller dersom de tro derpaa, praktisere de det ikke, thi Medlemmerne af de forskjellige saakaldte Kristi Kirker forblive i de forskjellige Lande, hvor de have modtaget, hvad de antage for at være Sandheden; vel kunne enkelte Individer emigrere, men de gjøre det ikke som Kirker. Men Skrifterne sige, idet de omtale Herrens Tilkommelses store Dag, at der vil blive en Indsamling fra alle Jordens Nationer til et Sted af dem, som have paataget sig Kristi Navn. Denne store Indsamling hentydes der til i det Kapitel, jeg citerede, ligeledes i et andet Kapitel, der omtaler det aandelige Babylons Fald, hvori det erklæres, at en Indsamling af Folket vil finde Sted, og det endog ved Inspiration, paa den Almægtiges Befaling; det vil ikke blive overladt til menneskelig Visdom, men vil blive ledet og befalet ved „Hører Herrens Ord," saaledes som det forkyndes af Johannes paa Øen Patmos. Han siger, at han hørte en Røst fra Himlene, sigende: „Kom ud af hende, I mit Folk!" Hvilket Folk? „Mit Folk." Hvo ere Guds Folk? De, som adlyde det evigvarende Evangelium, hvilket Engelen bragte. Kom ud af hende, I mit Folk, at I ikke skulle blive delagtige i hendes Synder og rammes af hendes Plager; thi hendes Synder naa indtil Himlene, og Gud vil komme hendes Uretfærdigheder ihu"! og nu, I, som ere Hellige, I, som have adlydt Evangeliet, gjengivet ved Engelen, kom ud fra hende, thi Herren vil snarlig straffe Babylon. Hvorledes vil han straffe den? Ved at nedstyrte og tilintetgjøre den. Efterat have omtalt Overbringelsen af Evangeliet ved en Engel, siger det næste Vers: „Derpaa fulgte en anden Engel." Hvorledes, skulde der komme to Engle? Ja, og mærker Eder den andens Budskab: „Der fulgte en anden Engel, sigende: Den er falden, Babylon, den store Stad, fordi den haver givet alle Hedninger at drikke af sit Horeris giftige Vin."

Beskrivelser af Babylons Fald findes paa mange forskjellige Steder i Johannes Aabenbaring. Skrækkelige og mest forfærdelige Straffedomme ville komme over Mysteriet, Babylon den Store. Den vil blive straffet med Plager af mange Slags, forfærdelige Byrder ville falde paa dens Beboere, saa at de endog skulle bespotte Gud, men de ville ikke omvende sig fra deres Synder. De ville blive straffede med, at Kilderne og Floderne forvandles til Blod, og det store Havs Vande ville blive som en død Mands Blod, og ethvert levende Dyr, som findes deri, vil dø; og en af de sidste Plager

og Straffedomme, som vil ramme den, er en ødelæggende Ild, og den vil synke som en Møllesten, dens Navn vil vorde udslettet under Himlene tilligemed alle dem, som ere forbundne med den.

Førend alle disse skrækkelige Straffedomme udgaa over Nationerne paa Jorden, vil Gud frelse alle dem, som modtage det evige Evangelium og samles til et Sted, hvor de kunne tjene ham og adlyde hans Befalinger. Han vil ikke blot give dem en Ide ved Læsningen af Skrifterne om, at han ønsker, at de skulle indsamles, men Johannes siger, at der vil høres en Røst fra Himlen, sigende: „Gaar ud fra hende, I mit Folk, at I ikke skulle blive delagtige i hendes Synder og rammes af hendes Plager."

Der vil altsaa i de sidste Dage være en Indsamling af Guds Folk? Ja. Undre I Eder over at se dette Folk komme ud fra de forskjellige Nationer, forladende deres fædrene Hjem, deres Forfædres Grave, deres Slægtninge og Venner og samle sig til disse Bjergdale? Se I det? Ihukommer, o I, Jordens Indbyggere, som se disse Ting, at I skue Profetiernes Opfyldelse, Profetien udtalt af Apostelen Paulus i det første Kapitel i hans Brev til Efeserne. Paulus saa Indsamlingen; han saa, at der vilde komme en ny Husholdning, en Husholdning, der vilde komme efter hans Tid. Lad mig gjentage Pauli Ord: „Alt i Tidernes Fyldes Husholdning skulde Alt samles under et Hoved, Kristo Jesu, baade det som er i Himlene og paa Jorden." I se, at Alle i Kristo skulle blive samlede til Et. Hvem indbefatter dette? Ville Indbyggerne i Himlene blive forenede til Et med Indbyggerne paa Jorden? Ja. Tidernes Fyldes Husholdning vil fremføre en af de mægtigste Begivenheder, der nogensinde har fundet Sted paa vor Jord — Foreningen af alle Ting i Kristo, baade i Himlene og paa Jorden. Ere de Hellige i Kristo? Saamange af Eder, som ere døbte til Kristo, have paataget sig Kristo, følgelig, dersom I ere i Kristo, dersom I leve i Tidernes Fyldes store Husholdning, ville I ogsaa blive udkrævede til at tage Del i denne store Indsamling af dem, som bo paa Jorden. Men hvad om alle Ting i Kristo i Himlene, ville de ogsaa komme? Det er, hvad jeg har søgt at forklare. Naar Kristus kommer, ville Himlenes Indbyggere komme med ham. Aanderne af de Retfærdige af alle Husholdninger, som endnu ikke have erholdt Opstandelse, ville da komme frem, og naar Erkeenglens Basun lyder, ville de Døde i Kristo først opstaa. Da ville hine Aander, som fremkomme i Himlene, tage deres foryngede, udødelige Legemer i Besiddelse, hvilke ville fremkomme af deres Grave, og de ville være sammen med dem, som ere blevne indsamlede paa Jorden. Da vil Husholdningen være fuldkommen — alle Ting i Kristo, i Himlene og paa Jorden ville da være samlede til Et.

En spørger: „Tror Du virkelig, at vi stakkels Dødelige, skrøbelige som vi ere, fulde af Ufuldkommenheder formedelst Faldet, ville blive forenede med hine ophøjede Væsener, som dvæle i Guds Nærværelse i de evige Verdener? Skulle vi blive samlede med dem?" Ja. Hvorfor ikke være sammen med dem? Dersom vore Hjerter ere ligesaa rene som deres, dersom vi have modtaget og adlydt Sandheden og ere blevne helligede i den, skulle vi da ikke være frygtløse paa hin Dag? Eller skulle vi sænke vore Hoveder og bæve tilbage med Skam og Blusel for ham, som sidder paa Thronen. Dersom vi have modtaget Sandheden, da ville vi skue vor Forløsers Aasyn med den samme Glæde hvormed vi se en god og kjærlig Fader eller Moder her paa Jorden. Der vil ikke være nogen Frygt eller Bæven, men

vi ville føle, at han i Sandhed er vor Forløser, at vi ere hans Sønner og Døtre, og at vi, efterat have adlydt hans Bud og Lærdomme, ere beredte til at samles med ham og dvæle i hans Nærværelse. Hvor lykkelige vare ikke de gamle Apostle, da de saa den opstandne Forløser! Der var ingen Frygt eller Bæven. De vare ved en vis Lejlighed ude at fiske og da de hørte, at Frelseren stod paa Strandbredden og kaldte paa dem, kunde de ikke vente, til Skibet naaede Kysten, men kastede sig i Havet for at naa ham saa hurtigt som muligt. Deres Frelser var der, og istedetfor at bæve tilbage for ham, vare de ivrige efter at skue ham endnu en Gang. Tro da ikke for et eneste Øjeblik, at Guds Folk, som holde hans Bud og Befalinger, som leve i de sidste Dage, i Tidernes Fyldes store Husholdning, ville bæve tilbage, naar Himlene afsløre Guds Søns Aasyn. De ville være beredte til at tage de opstandne Væsener ved Haanden, og de ville gaa frem og hilse Abraham, Isak og Jakob, thi de ere i Guds Rige. Jesus sagde, at de, uagtet de vare Polygamister, vare i Guds Rige. Vi ville være meget glade paa hin Dag, naar de himmelske Hærskarer aabenbares for Menneskene, ved at tage dem ved Haanden og sidde hos dem, som Jesus sagde: „Mange skulle komme fra Øst og Vest og sidde tilbords med Abraham, Isak og Jakob i Himmeriges Rige.“ Det vil da være en stor Fryd at være i Selskab med Polygamister, vil det ikke?

Nu eftersom jeg skrider frem i Betragtningen af det store Værk, der bereder Frelserens Komme, ønsker jeg at spørge, hvori dette Folks Tro bestaar, og om vi opfylde Herrens Ord, som jeg har citeret, eller ikke? Josef Smith fremførte Mormons Bog — Herren kalder den det evigvarende Evangelium, fordi det er det samme, som Jesus selv prædikede til dette Kontinents Fortids-Beboere og til Folket, som fordum boede paa det asiatiske Fastland. Det fremførtes i disse sidste Dage ved Guds Kraft, ved en Engel, sendt fra Himlen, der aabenbarede det for denne Slægt. Er der blevet udsendt Missionærer? Ja. Hvorfor? Forat bringe denne Mormons Bog, indeholdende det evigvarende Evangelium, til alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk. Og disse Missionærer have, saavidt Tiden har villet tillade det, opfyldt den Mission, der var dem given.

Vi begyndte først at prædike dette Evangelium i den lille By, hvor denne Kirke blev organiseret med kun sex Medlemmer den 6te April 1830. Nogle faa Missionærer begyndte da at lære og undervise i Nabolauget, derpaa i den Egn, saa i den tilstødende, dernæst i de tilstødende Stater, dernæst i de tilstødende Territorier, i Britisk Amerika og sluttelig tversover det store Verdenshav iblandt de europæiske Nationer. Have disse Missionærer besøgt og prædiket til andre Folk, foruden Befolkningen i de Forenede Stater, Kanada og Europas Fastland? Ja. De have prædiket det samme Evangelium paa Øerne i Havet, i Australien, New Zeeland, Selskabs-Øerne, Sandwichs-Øerne — hvor Tusinder have annammet dette Evangelium og ere blevne døbte. Missionærer have ligeledes bragt dette evigvarende Evangelium til de nordlige Dele af Europa — Danmark, Norge og Sverig; de tydske Stater, Østerrig, Schweitz, Italien, Frankrig, Øerne i Middelhavet, til Hindostan, og kortsagt overalt, hvor der har været tilstrækkelig Frihed til at forkynde Evangeliet, der har der været Missionærer kaldte af Gud til at forkynde Livets og Frelsens Budskab til Folket.

Hvorsomhelst vi have prædiket dette Evangelium, have vi efter den Almæg-

tiges Befaling kundgjort hans Vilje for Nationerne, sigende: „Gaar ud, I mit Folk, fra de Nationer, blandt hvem I bo.“ „Hvorhen skulle vi gaa?“ „Gaa til det Sted, som jeg har udpeget ved Aabenbaring, ved mine Tjeneres Røst, ved min egen Røst — til Bjergene i den nye Verden, hvor mit Rige skal blive oprettet som en Sten, afhuggen af et Bjerg, men ikke ved Menneskehaand. Daniel forudsagde, at i de sidste Dage skulde Himlens Gud oprette sit Rige paa Jorden, og at det i dets Begyndelse vilde være lig en lille Sten, afhuggen af Bjergene, hvilket ikke skete ved Hænder, men at det gradvis vilde tiltage i Magt iblandt Folkene, og Grunden, hvorfor I ere blevne indsamlede til disse Bjerge fra de forskjellige Nationer, iblandt hvem I adløde Evangeliet, er, forat være Medhjælpere til at oprette og opbygge det Rige, der omtaltes af Daniel. Det er neppe en Uge siden, at en syv eller otte Hundrede fra de nordlige Dele af Europa ankom til denne Stad. Nogle faa Dage efter se vi os omkring og kunne ikke bemærke nogen Forøgelse. Hvor ere de? Venner have taget dem ved Haanden og indbudt dem til deres Hjem. Kommer der Flere? Ja; talrige Flokke ville komme. Vi have sendt mellem et og to hundrede store Skibe over det atlantiske Ocean saa fuldt ladede, som Loven vilde tilstede, med Sidste-Dages Hellige, samlende sig til et Sted i Opfyldelse af de gamle Profeters Forudsigelser.

En spørger: „Hvor længe vil dette vedblive?“ Indtil Folket er tilstrækkeligt advaret. For nærværende er der flere Nationer, som ikke indenfor deres Grændser ville tillade Forkyndelsen af nogen anden Religion end den ved Lov foreskrevne. Naar Gud vil omstyrte Throner, hvilket han snart vil gjøre; naar han vil kuldkaste Kongeriger og Kejserdømmer, hvilken Tid er nær forhaanden, da vil der blive oprettet Regjeringer mere gunstige for Religionsfrihed, og da vil denne Kirkes Missionærer besøge hine Nationer. Vi finde allerede nu større Religionsfrihed i de nordlige Dele af Europa, hvor forhen Fængsel var Straffen for at forkynde nogen anden Religion end den lovbefalede. Østerrig, denne store romerskkatholske Magt, der indeholder en og tredive Millioner Katholiker, tager mere og mere til i Religionsfrihed og Tolerance. Spanien, der i Aarhundreder har forfulgt Alt, undtagen den herskende Religion, hvor talløse Martyrer ere blevne underkastede Torturens Rædsler eller dræbte paa Baalet af den „Hellige Inkvisition“, er ved at oprette en Konstitution, der sikrer en betydelig Religionsfrihed. Og saaledes kunne vi tydelig paapege, hvad Herren udfører iblandt disse despotiske Magter, omstiftende nedarvede Skikke og Institutioner, paa det at hans Tjenere kunne gaa efter hans Befalinger og forkynde det store og sidste Evangelie-Budskab til Jordens Indbyggere og forberede dem paa Guds Søns Komme.

(Forts.)

Ved Miskundhed og Sandhed forsones Misgjerning, og ved Herrens Frygt viger man fra det Onde.

Hvo som igjengiver Ondt for Godt, fra hans Hus skal Ondt ikke vige.

Hvo som begynder Trætte, er lig den, der aabner for Vand; forlad derfor Trætten, førend Du blandes ind i den.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Oktober.

Johannes Aabenbaring.

Idet vi forfølge Themaet om bogstavelig Opfyldelse af Profetier, anbefale vi til vore Læsere en Gjennemlæsning af Johannes Aabenbaring 12te og 15de Kapitel. 12te Kapitel beskriver en Kvindes Tilsynekomst „beklædt med Solen og Maanen under hendes Fødder og paa hendes Hoved en Krone af tolv Stjerner." Bibel-Udlæggere stemme i Almindelighed overens i, at Kvinden er et Symbol paa den sande kristne Kirke; en Slutning, der staar i Samklang med Sammenhængen og Hyppigheden af andre Skriftsteder, hvori Kirken lignes ved en Kvinde, som f. Ex.: „Lad os glæde og fryde os, og give ham Æren, thi Lammets Bryllup er kommet, og hans Brud haver beredt sig." (19de Kap. 7.) Atter: „Kom, jeg vil vise Dig Bruden, Lammets Hustru." (21de Kap. 9.)

Denne Kvinde, læse vi, fødte et Drengebarn, som skulde regjere alle Folkeslag med et Jernspir, men formedelst Dragens eller Satans Forfølgelser, der søgte at tilintetgjøre Drengebarnet, blev hun nødsaget til at fly til Ørken, „hvor hun har et Sted beredet af Gud, at de der skulle ernære hende i tohundrede og tredsindstyve Dage", eller „en Tid og Tider og Del af en Tid", eller med andre Ord tolvhundrede og tredsindstyve Dage, og hendes Barn blev optaget til Gud og til hans Throne.

Det er almindeligt antaget, idetmindste af protestantiske Fortolkere, at dette har Hentydning til Kristendommens Indførelse ved Kristus og hans Apostle, samt de grusomme Forfølgelser imod de Hellige, der paafulgte fra Romernes Side, der dengang vare det herskende Folk paa Jorden. Lad os betragte en af Følgerne af denne Slutning i Skrifternes Lys og Forstand. Kristi og hans Apostles og mange tusinde af deres Efterfølgeres Martyrdom var upaatvivleligt Grunden til, at Drengebarnet blev optaget til Gud og til hans Throne. Og enten dette Drengebarn er et Symbol paa Kristus personlig eller paa det hellige Præstedømmes Magt og Myndighed, saa er det afgjort, at det maa have været Satans Hensigt og Maal at tilintetgjøre denne Magt, saa at der ikke fandtes Nogen, der var i Besiddelse af Myndighed til at forvalte Evangeliets Ordinancer, og enhver Ting ringere end dette vilde have tilintetgjort hans Hensigter. Men vi læse, at „det blev givet at føre Krig mod de Hellige og at overvinde dem; og der blev givet det Magt over hver Stamme, Tungemaal og Folk." (Aab. 13, 7.) Vi læse atter, at denne Magt blev det givet i to og fyrretyve Maaneder (5te Vers), hvilket er 1260 profetiske Dage eller 1260 Aar. Dette er i nøje Overensstemmelse med Daniels Syn, hvori han saa, at det lille Horn, som groede frem af det romerske Rige, „førte Krig imod de Hellige og overvandt dem, indtil den Gamle af Dage kom og Dommen blev given til den Højestes Hellige, og Tiden kom, at de Hellige besadde Riget." (Dan. 7, 21, 22.) I det 25de Vers siges der: „Og han skal tale Ord mod den Højeste og ødelægge de Hel-

lige af de høje Himle, og tage sig for at omskifte Tider og Lov, og de skulle gives i hans Haand indtil en Tid og Tider og Del af en Tid", eller 1260 Aar. Daniels og Johannes Ord stemme derfor nøjagtig overens; Satan, der virkede gjennem det lille Horn i Daniels Syn eller Dyret i Johannes Aabenbaring, overvandt de Hellige, saa at det hellige Præstedømme blev borttaget fra Jorden, Kirkens oprindelige Organisation blev forvansket, og Kvinden flygtede til Ørken, eller med andre Ord, blottet for de Gaver og Velsignelser, der vare særegne for Kristi Kirke, hun henfaldt i Mørke og Forvirring, fremstillet ved Ørken, og Kirken ophørte at existere paa Jorden. Denne Periode af Mørke skulde vedvare i 1260 Aar fra den Tid Kvinden flygtede, og det er derfor aabenbart ubibelsk at sige, at Kristi Kirke har været paa Jorden i dette lange Tidsrum. Den mest liberale Slutning, Sproget i vor Text vil tillade os, er, at eftersom der upaatvivlelig har været mange oprigtige Personer i dette Samfund, saa har Herren styrket og opholdt dem, men det har, billedlig talt, været i Ørken og ikke i Kristi Kirke. I Forbigaaende, dette er en meget mere liberal Erkjendelse end den engelske Kirkes Erklæring i dens Prædiken om Afgudsdyrkelsens Farer, at, „Læg og Klerk, Lærd og Ulærd, Mand og Kvinde, og Børn af enhver Alder, Sekt eller Parti, i hele Kristenheden, have alle tilsammen været nedsænkede i det vederstyggeligste Afguderi, og det i et Tidsrum af otte hundrede Aar eller mere." Dette er ubestrideligt en Anerkjendelse af den engelske Kirke af den kristne Kirkes almindelige Frafald. Ligeledes fortæller Daniel os, at i de sidste Dage vilde Himlens Gud oprette et Rige, symbolsk fremstillet ved en lille Sten afhugget af Bjerget, hvilket aldrig skulde tilintetgjøres etc., tydeligt udvisende, at Guds Rige, Kristi Kirke, ikke vilde existere paa Jorden i den Periode, ellers vilde der ikke kunne være Tale om at oprette det. Det fremgaar tydeligt af Skrifterne, at Gud vilde oprette sit Rige ved Udløbet af de 1260 Aar, i hvilke Kvinden skulde dvæle i Ørken, og en Følge af den ligefremme bogstavelige Udlæggelse af vor Text i Forening med andre Skriftsteder er, at Gud ikke kan have havt nogen Kirke paa Jorden under denne lange Mørkheds Tid.

Nogle af de Lærde fastsætte dets Begyndelse til den Tid, da det pavelige Hierarki fortrængte den oprindelige Kristendom.

Det er ikke let at bestemme nøjagtig, naar de 1260 Aar tog deres Begyndelse. Nogle paastaa, at de toge deres Begyndelse ved den Tid, da Kejser Justinian udstedte Edikter for at forfremme Pave Vigilius og forøge hans Magt, hvilket fandt Sted omtrent i Midten af det sjette Aarhundrede; Andre, at det skete i den sidste Del af det sjette Aarhundrede eller Begyndelsen af det syvende. Det er i alle Tilfælde tilstrækkelig klart, at den sande Kristi Kirke havde til at forblive i Ørken indtil, idetmindste, det nittende Aarhundrede. Biskop Newton bemærker: „Der har hersket en stor og betydningsfuld Vildfarelse iblandt de Lærde, idet de antage, at de her omtalte 1260 Aar toge deres Begyndelse ved det nævnte tyranniske Herredømmes (det pavelige Hierarki) Opkomst; uagtet Daniels Ord tydelig udtrykke det Modsatte, at ikke fra Dyrets Opkomst, men efter at det havde ført Krig imod de Hellige, og de vare blevne givne i dets Haand, skulde der være „en Tid og Tider og en halv Tid." (8de Kap. 24, 25.) Og den forfulgte Kvinde skulde, efterat hun fuldstændigt var flygtet, forblive „i Ørken et tusind to hundrede og tredsindstyve Dage." Aab. 12, 6. Hvorfor altsaa de „to og fyrretyve Maaneder" (det samme Tidsrum), i hvilken Tid „det blev givet Dyret Magt til at virke," — Aabenb. 13, 5., øjensynligen ikke bør

regnes fra dets Opkomst, eller fra den Tid, da „de ti Konger annammede Magt med det"; men fra den Tid det „overvandt de Hellige, og det blev tilbedet af Alle, som boede paa Jorden." (13de Kap. 7, 8.)

Korrespondance.

Danmark.

Aalborg, den 13de Septbr. 1876.

Præsident O. N. Liljenqvist.

Kjære Broder.

Jeg føler ligesom tilskyndet til at bryde Tausheden og lade høre fra mig og min Virkekreds. Det interesserer mig altid at høre fra Brødrene i de forskjellige Dele af Missionen, og maaske jeg er skyldig at gjøre Gjengjæld.

Den 1ste April 1875 forlod jeg, i Lydighed til Herrens Befuldmægtigede, mit Hjem, min Hustru og mine 6 Børn (i Washington i det sydlige Utah) med muntre Trin for atter at tage Del i Evangeliets Forkyndelse i mit Fædreland. Min Virkekreds blev mig anvist som omrejsende Ældste i Aalborg Konference, efterat jeg havde aflagt Besøg hos Slægtninge og Venner i min Fødegn ved Horsens. Jeg ankom hertil omtrent midt i Juni Maaned, medens Ældste P. O. Hansen præsiderede over Konferencen. Ved den paafølgende September Emigration afløstes han af Ældste M. Christensen, med hvem jeg i et Aar har arbejdet Haand i Haand efter bedste Evne for Sjælenes Frelse. Jeg har vundet Venner paa Højre og Venstre og været Redskab til ved Daab at indlemme mellem 40 og 50 Sjæle i Kristi Kirke. Manges Huse have staaet aabne for vort Vidnesbyrd og Forsamlinger, jeg tænker i Hundredevis, ere blevne afholdte iblandt Fremmede, og have paa enkelte Steder været saa talrigt besøgte, at Husene ikke kunde afgive Rum nok, saa at vi vare nødsagede til paa Ydersiden at tale til Folket i det Frie. Sidste Efteraar lagde en 8 a 10 unge Brødre deres timelige Arbejde tilside, klædte sig i deres egne Klæder og virkede som trofaste Missionærer gjennem Vinteren.

Vi have glædet os mange Gange ved at se Helbredelsens Kraft tilkjendegivet paa de Syge ved at efterkomme Jesu Lærdom, at salve de Syge med Olie i Herrens Navn, og ved Troens Bøn ere de blevne oprejste og have opstaaet karske. Jeg maa meddele Dem et Tilfælde, som ved Herrens Naade skete fornylig, for en 8 Dages Tid siden. Jeg i Forening med Br. K. H. Brown, vor nuværende Konference-Præsident, gik til Nørre-Tranders, ½ Mil fra Aalborg, for at besøge Hellige og Fremmede. En gammel Søster dersteds, som havde maattet gaa ved Krykke i et Tidsrum af 3 Aar, begjærede at blive salvet; dette skete, og ved Aandens Drift bød Br. Brown hende at forlade Krykkerne i samme Stund, og fuld af Tro paa Jesu Navn gjorde hun det og gaar uforhindret omkring til Manges Beundring. Jeg føler mange Gange beængstet og tænker: gid vi, som Herrens Tjenere vare nidkjære nok for vor Guds Sag og vilde afryste vore nedarvede Svagheder og Vantro, tilfulde begynde et nyt Liv i et Barns Uskyldighed og alene drikke af den uforfalskede Mælk, da vilde vi

kunne udrette vor Guds Ærinde iblandt vore Medmennesker og nyde tifold Glæde.

Kjære Broder, jeg føler lykkelig og trættes ikke; jeg betragter Sjælenes Frelse med (en Del af) Kristi Kjærlighed, som det Dyrebareste jeg kan arbejde for; jeg ved ikke, om en anden Dag skjænkes mig lig denne til at raabe Frelse til Folket i mit Fødeland. Fra min Familie har jeg havt Meddelelser af Sorg mere end af Glæde. Jeg anede ikke, da jeg tog mine Smaa ved Haanden og bød dem Farvel, at det var sidste Gang i dette Liv; tre af dem ere i dette Mellemrum nedlagte i den tause Grav, og min Hustru har tillige gjennemgaaet Sygdom og Sorg, men jeg trøster mig selv og min Familie med hans Ord, som aldrig fejler: „Ingen forlader Fader og Moder, Hustru og Børn osv. for hans Navn og Evangeliets Skyld, der jo skal faa mangefold igjen og hisset det evige Liv."

Værket skynder sig stadig fremad, og oprigtige Sjæle slutte sig til Kristi Banner. Udsigterne ere for Nærværende temmelig gode; her er endel unge Mænd, som ere villige til at forlade Alt og begynde det aandelige Arbejde efter Konferencen. Nogle Apostater, under Navn af Josefiter, som gjorde lidt Røre her sidste Vinter, have kun tjent til de Helliges Bestyrkelse, thi deres Nøgenhed, Fordrejelser af Skrifterne og falske Fremstillinger ere for længe siden komne for Lyset, og de Faa, som forlode os, sukke idag dybt over deres Fejltrin. Br. Brown er i denne Tid omkring i Hjørringegnen forat stifte Bekjendtskab og hjælpe Forstanderne med Forsamlingerne.

Jeg har i den sidste Tid besøgt Hanherred, Thyland, Mors og Himmelland. Paa Mors fandt jeg Folket mest modtageligt; paa Himmelland døbte jeg 3, og her ved Aalborg er der bleven tillagt ved Daab 9 eller 10 i de sidste Par Uger. Jeg gaar idag herfra til Vendsyssel. De Hellige her medsende deres Hilsen med Haabet om at se Dem her til næste Konference; Br. Dorius ventes ogsaa med Længsel. Jeg slutter med Hilsen til Dem og Brødrene paa Kontoret.

Ærbødigst
H. P. Iversen.

England.

Ombord paa Cameo, den 10de September 1876.

Præsident O. N. Liljengvist.

Kjære Broder.

Da vi nu i nogle Timer have set Land, skal jeg ikke undlade at give Dem en lille Skitse af vor Rejse. Som bekjendt forlode vi Kjøbenhavn den 8de ds. Kl. 7 Form. i et efter Aarstiden dejligt Vejr, vare ved Helsingør Kl. 9, gjennemsejlede Kattegat og vare ved Skagerak Kl. 9 Aften, hvorefter Alle rafke og veltilfredse gik til Hvile; men vaagnede ikke Alle i den samme Stemning, thi den næste Dag medbragte en temmelig stærk Storm, og man saa rundt om sig blege Ansigter, dog ingenlunde af Sorg eller Bekymring for, hvad de havde forladt, men tvertimod en varig Længsel efter det Sted, som Herren, vor Gud, har bestemt til Samlingssted for hans Børn i de sidste Dage. Mange forbleve i deres Køjer (om man kan kalde det saa) indtil hen paa Eftermiddagen og Andre indtil den næste Dag, medens Nogle klogelig toge

Ophold paa Dækket, hvor de endog forbleve den paafølgende Nat. Søndagen den 10de kom med en kjølende Blæst, de Fleste befandt sig temmelig godt paa Legemet og fandt sig i Rejselivets Besværligheder. De vare meget omhyggelige for hverandres Pleje og lagde en Enighed for Dagen, som jeg tør bevidne ikke vil findes hos et lignende Kompagni Emigranter, der ikke have nydt af den Aand, som Herren saa rigelig udgyder over hans Børn i denne Tid. Om Søndag Eftermiddag øjnede vi England, og Kl. 8 ankom vi efter 61 Timers Sejlads, til Hull, hvor vi kastede Anker og overnattede.

Liverpool, den 12te September.

Vi afgik fra Hull med Jernbanen den 11te Kl. 10½ Form., og efter en behagelig Kjørsel gjennem det prægtige England ankom vi til Liverpool, hvor Tøjet efter nogle Omstændigheder transporteredes til Havnen, hvorfra det tilligemed Emigranterne af et mindre Dampskib befordredes ud til det store, mægtige Skib „Wyoming", hvor Alt blev indskibet, og henimod Kl. 10 vare Søskendene færdige til at gaa til Hvile. Den paafølgende Morgen gik Br. Petersen og jeg i Følge med 2 andre Brødre op paa Kontoret og fik Alt ordnet. — Jeg beder Dem modtage min ydmyge Tak for alt det Gode, De har bevist mig. Jeg beder vor himmelske Fader velsigne Dem derfor, som og for alt det Gode, De nu udfører, og jeg ved, at han vil. Brødrene og de Hellige hilse paa det kjærligste, og til Gjengjæld bedes De hilse Alle paa Kontoret fra mig, og modtag selv en venlig Hilsen fra Deres ringe Broder i Fredens Pagt,

A. A. Bjørn.

Ifølge seneste Efterretninger fra Liverpool er vort Emigrant-Kompagni ankommet til New York den 23de September efter neppe 10 Dages Rejse. Alt vel.

Indianerne.

Indianernes dybe Religiøsitet illustreres af et Svar, som den berømte Høvding kaldet „Red Jacket" (Rød Trøje) gav paa et Spørgsmaal, der stilledes til ham af den afdøde Marineminister Mr. J. C. Spencer. „Red Jacket" foresloges som Vidne i en betydningsfuld Sag vedrørende en Anklage for Mord. Men det tilhviskedes Ministeren, at „Red Jacket" var en Hedning, og følgelig en Vantro, som ikke troede paa en Guds Væsen og Regjering. Den ærværdige Marineminister spurgte ham: „Troer Du paa Tilværelsen af en Gud?" „Red Jacket" svarede øjeblikkelig, idet han tilkastede Spørgeren et indigneret Blik: „Mere inderligt end Den, der kunde give mig et saadant Spørgsmaal." Indianerens dybe Filosofi, der gik ud fra, at alle Mennesker maatte tro paa Tilværelsen af en Gud, vandt en herlig Triumf over Ministerens Uvidenhed.

Medens „Sortkapperne" eller Missionærerne stræbte at indplante deres Lærdomme hos Seneca Nationen, var „Red Jacket" ligesaa bestemt paa at modsætte sig deres Fremgang, som han var tapper i Krigens blodige Scener. Hans Tale til Guvernør Clinton kan tydeliggjøres af et eller to korte Udtog.

„Broder, lyt til hvad vi sige. Disse

Mænd gjøre os intet Godt. De narre Enhver. De fornægte den Store Aand, hvilken vi, og vore Fædre før os, have betragtet som vor Skaber. De forstyrre os i vor Gudsdyrkelse. De lære vore Børn, at de ikke skulle tro som vore Fædre og Mødre, og fortælle os mange Ting, som vi hverken kunne forstaa eller tro. De sige os, at vi skulle være ligesom hvide Mænd, — men de ere dovne og ville ikke arbejde, ejheller lære de vore unge Mænd at gjøre dette. Vore Kvinders Sæder ere slettere, end før disse Mænd kom til os, og vore unge Mænd drikke mere Brændevin. Vi ere villige til at lade os lære at læse og skrive og arbejde, men ikke af Folk, som have gjort os saa megen Fortræd.

Ved en anden Lejlighed gav han følgende sarkastiske Svar paa Spørgsmaalet om, hvorfor han modsatte sig Missionærerne: „Fordi de gjøre os intet Godt. Dersom de ikke ere til Nytte for de hvide Folk, hvorfor da sende dem til Indianerne? Dersom de ere nyttige for de Hvide og gjøre dem Godt, hvorfor beholde de dem da ikke hjemme? De Hvide ere visselig slette nok til at behøve at arbejdes paa af Enhver, som kan gjøre dem bedre. Disse Mænd vide, at vi ikke forstaa deres Religion. Vi kunne ikke læse deres Bog — de fortælle os forskjellige Historier om, hvad den indeholder, og vi tro, at de lade Bogen tale, eftersom det behager dem selv. Dersom vi ingen Penge, ingen Jord og intet Land havde, som vi kunde narres for, vilde disse Sortkapper ikke bryde dem saa meget om vort Velfærd hisset. Den Store Aand vil ikke straffe os for, hvad vi ikke kjende. Han vil øve Retfærdighed imod sine røde Børn. Disse Sortkapper tale til den Store Aand og bede om Lys, saa at vi maa se som de se, uagtet de selv ere blinde og trættes om det Lys, som skal lede dem. Disse Ting forstaa vi ikke, og det Lys, de give os, gjør den simple og ligefremme Sti, vore Forfædre have vandret paa, mørk og uhyggelig. Sortkjolerne sige os, at vi skulle arbejde og rejse Sæd, uagtet de selv Intet bestille, og vilde sulte ihjel, dersom der ikke var Nogen til at føde dem. Alt, hvad de bestille, er at bede til den Store Aand; men det vil ikke bringe Kornet eller Kartoffelen til at gro; dersom det vil, hvorfor tigge de da af os og de Hvide. Den røde Mand kjendte ikke til Besvær og Møje, før det kom fra de hvide Mænd, saasnart de vare komne over Vandene, berøvede de os vort Land, og til Gjengjæld have de stedse været rede til at lære os at kives om deres Religion. „Red Jacket" bliver aldrig saadanne Mænds Ven.

Den andægtige Aand, som er tilstede hos mange Stammer, der haanende kaldes Hedninge, kan læres af hans Tale ved en anden Lejlighed: „Hvad angaar Religion, da burde vi Alle have dette. Vi skulde tilbede og ære vor Skaber for hans store, os beviste, Gunst, at stille os over alle hans Gjerninger. Om vi end ikke kunne dyrke vor Gud med den samme flydende Tale og i et saa glimrende Sprog, som I gjøre det, saa have vi dog vor egen Maade at tilbede paa, og dette gjøre vi med et oprigtigt Hjerte — kunne I da sige, at vore Bønner og Taksigelser, fremkommende fra taknemmelige Hjerter og oprigtige Sind, om de end tilkjendegives ved Tale, Dandse og Fester, ere mindre antagelige for Himlens og Jordens store Gud end Eders, ytret paa Eders egen Maade.

Hvo er det, som bringer denne Flod til at udspringe paa de høje Bjerge og udtømme sig i Oceanets Dyb? Hvo er det, som bringer Vinden til at storme om Vinteren og atter dæmper den om Sommeren? Hvo er det, som lader opvoxe de store Skove, og efter sit Behag omstyrter

dem ved Stormens Magt og Lynildens hurtige Straale. Det samme Væsen, som gav Eder et Land hinsides Vandene, gav dette til os, og med denne Ret ville vi forsvare det," raabte Krigeren, idet han slyngede sin Tomahawk mod Jorden og udstødte sin Stammes Krigsraab.

Et interessant Møde.

Da Udsendingene fra Navajoe Indianerne Lørdagen den 26de August vare paa deres Vej sydpaa, mødtes de af Udsendingene fra „the Utes" fra Thistle Valley, blandt hvilke var Jim, en af de ledende Mænd i sidstnævnte Stamme og en Broder til Høvdingen Joe. Disse Indianere havde en meget interessant Sammrnkomst. Da de tidligere have været dødelige Fjender, var Stemningen iblandt dem først noget kold, men denne Følelse forandredes dog snart, da Jim gjennem Tolken gjorde venlige Tilnærmelser. Han underrettede Navajoerne om, at han selv og hans Folk ønskede at staa i god Forstaaelse med dem, og dette var ligeledes Tilfældet med hans Broder Joe, som var en større Mand i Stammen end han. Han fortalte dem, at Indianerne jo Alle vare udsprungne fra den samme Fader og burde ikke kjæmpe mod hinanden, men skulde være Brødre. Han bar ogsaa Vidnesbyrd om Sandheden af Evangeliet, saaledes som „Mormonerne" lærte det, og sagde, at Præsident Young havde lært dem, at de skulde gjøre ret, og ikke stjæle eller slaas, men arbejde og søge at skaffe sig Opholdet, da vilde de blive velsignede og blive lykkelige, og forsaavidt som han og hans Folk havde efterkommet dette Raad, havde det vist sig at være sanddru. Han indbød Navajoerne til at komme og besøge hans Folk, om de vilde være venligsindede, og da skulde de være velkomne. Han tilføjede, at idet „Mormonerne" havde nedsat sig nærved Navajoernes Land i Syden, var det ikke med onde Hensigter imod dem, thi „Mormonerne" vare deres Venner.

Resultatet af denne Sammenkomst mellem de to Udsendinge var, at de skiltes med de venskabeligste Følelser, og med den gjensidige Forstaaelse, at de ikke længere vilde være Fjender, men Venner.

Poesi.

Mel.: Lille Fugl, nu er Du fløjet.

Nu vor Sommer er forsvunden,
Træet fælder mat sit Blad,
Blomsters Tid er nu udrunden,
Ej dem skjænkes Solens Bad.

Vinden suser, Træet knager,
Strækker nøgen Grenen ud;
Alnaturen Sukke drager
Over Vintrens Storm og Slud.

Os den lille Sangfugl fryded'
Med sin muntre Stemmes Klang,
Skovens skjønne Løvsal prydet
Blev ved Fuglens Trillesang;
Mangen god og hellig Tanke
Gjennemkrydsed' da vort Sind,
Bragte Hjertet til at banke,
Bragte barnlig Fred derind.

Men vi hør' ej mer dens Stemme,
Thi den flyver bort i Hast,
Nu forladt er Redens Gjemme,
Ej den længer holder Rast,
Iler bort paa lette Vinger,
Bort fra Nordens kolde Strand,
Ej sin Hu den mer' betvinger,
Haster bort til Længsels Land.

Naar i Norden det er stille,
Mørkt, og Alt er Is og Sne,
Hisset Solens Straaler spille,
Himlen der mod Jord mon le;
Naar vi tie, der de synger,
Samle sig paa skjønne Strand,
Dandse glad' i muntre Klynger
I det skjønne Solskins Land.

Lad os og fra Norden drage,
Førend det forsilde er;
Lad os ikke staa tilbage,
Lad os følge Fugles Hær.
Lad os lytte, de forkynde
Jo, at Somren er forbi,
Hvis vi ikke ret os skynde,
Glæde, Fryd forspilde vi.

Bort til Vestens skjønne Dale,
Bort til Herrens Hellighed,
Hvor vi hør' Profeter tale,
Der er himmelsk Fryd og Fred,
Naadens Sol os vil tilsmile,
Medens Vintren raser her;
Lad os hurtigt did da ile,
Følg os Hver, som Gud har kjær.

Thi som Somrens korte Dage
Er jo og vort Liv paa Jord,
Om det end er nok saa fage,
Om i Rigdom end vi boer.
Derfor lad os did da ile,
Hvor vi os berede kan
Til at gaa til Fredens Hvile,
Til et skjønt og bedre Land.

V. Rohde.

Undervisning og Uddannelse i Utah.

Det er ikke vort Ønske at overvurdere Utahs Stilling og Forhold med Hensyn til Fremskridt i Industri og Undervisning, men Kjendsgjerninger ere altid Opmærksomhed værd, og da vort Territorium og dets Befolkning bliver saa skammeligt bagvadsket og falskeligen fremstillet i en Del af den offentlige Presse, finde vi det passende at publicere nogle Oplysninger og Tal desangaaende. Lidt efter lidt kommer Sandheden frem, og paa Steder, hvor den vil blive vurderet. Den Deputerede Cutler af New Jersey fremstillede, under en Tale afholdt den 29de Juli d. A., over et Lovforslag om Salget af offentlig Grund til Skolers Underhold, en Tabel, sammendraget efter Skole-Direktionens Rapport over Børn i Skole-Alderen, Antal af Lærere, samt total Fortegnelse over enhver Stats og Territoriums Indtægter og Skole-Fond i 1874. Det fremgaar heraf, at Utah da havde 35,696 Skoleborn, 358 Lærere, med en total aarlig Indtægt af 130,799 Dollars og et permanent Skolefond af 15,000 Dollars, staaende forrest iblandt Territorierne. Ne-

vada og Columbia-Distriktet og kun næstefter Colorado, Nevada og Columbia-Distriktet i dets totale aarlige Indkomster. Gjennemsnits-Tallet af Lærere i Forhold til Børnenes Antal var større i Utah end i Flertallet af Territorierne og stod i god Overensstemmelse med flere af Staterne. At Territoriet stedse er i rask Fremskridt, fremgaar af den Kjendsgjerning, at den lovgivende Forsamling iaar bestemte 50,000 Dollars til offentlige Skoler, medens Medlemmerne af Forsamlingen tjente Territoriet uden at erholde nogen Betaling for deres Tjeneste. Desuagtet erholder Territoriet ikke en Dollar til Skolevæsen af Undervisningsministeriet, uagtet det kunde langt mere trænge til saadan Understøttelse end Staterne, der erholde store Gaver af offentligt Land til Hjælp for og Opholdelsen af Skolevæsen og almindelig Oplysning.

I **Frankrig** fandt der i forrige Aar 280,000 Ægteskaber Sted og 7000 Separationer. I Amerika er Antallet af Separationer langt større, men det er jo ogsaa „Frihedens Land". Hvad er Frihed god for, naar den ikke bruges?

Rettelser.

Ved en Fejltagelse er i forrige Numer paa Side 376, 22de Linie fra oven, kommet til at staa: alle mulige nyttige Videnskaber og Industrier, som findes nogensteds paa Jorden etc.; læs: mange, nyttige Videnskaber og Industrier, som findes andensteds paa Jorden etc.

Side 377, 5te Linie franeden: 12,500 ere emigrerede etc.; læs: 12.500 (Børn ikke iberegnede) ere emigrerede etc.

Adresse.

S. Nilsson,
Nørsjømarken Nr. 2.
Malmø.

Indhold.

	Side.		Side.
Tale af Ældste Orson Pratt	1.	Poesi	14.
Redaktionens Bemærkninger	8.	Undervisning og Uddannelse i Utah	15.
Korrespondance	10.	Rettelse	16.
Indianerne	12.	Adresse	16.
Et interessant Møde	14.		

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af O. N. Liljenqvist,
Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording.